

*Nechte se unést do světa Karin Slaughter.
Ubezpečuji vás, že odtamtud není návratu.*

LISA GARDNER

KARIN SLAUGHTER

MLČÍCÍ ŽENA

MLČÍCÍ ŽENA

**WILL
TRENT
THRILLER**

KARIN SLAUGHTER

MLČÍCÍ ŽENA

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Mlčící žena
Název anglického originálu: The Silent Wife
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollins*Publishers*, 2020
Grafika obálky: Emotion Media, Poland
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2020 by Karin Slaughter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

TROUBLE ME (Natalie Merchant a Dennis Drew) – v překladu Kristýny Kučerové
© 1989 Christian Burial Music (ASCAP)

All Rights Reserved. Used by Permission. International Copyright Secured.

Úryvky z písní (v překladu Kristýny Kučerové):

„Whistle“ (written by Flo Rida, David Edward Glass, Marcus Killian, Justin Franks, Breyan Isaac, Antonio Mobley, Arthur Pingrey and Joshua Ralph)

„Can't Take My Eyes Off You“ (written by Bob Crewe and Bob Gaudio)

„The Girl from Ipanema“ (written by Antônio Carlos Jobim, Portuguese lyrics by Vinicius de Moraes, English lyrics by Norman Gimbel)

„My Kind of Town“ (written by Jimmy Van Heusen and Sammy Cahn)

„Funky Cold Medina“ (written by Young MC, Matt Dike and Michael Ross)

„Into the Unknown“ (written by Kristen Anderson-Lopez and Robert Lopez)

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Jacket design by Claire Ward © HarperCollins*Publishers* Ltd 2020

Jacket photograph © Ildiko Neer/Trevillion Images

Author photograph © Alison Rosa

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5376-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5377-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5378-9 (PDF)

Pro Wednesday

Mluv se mnou.

Dovol mi poslouchat a dívat se ti do očí.

Neklop je kvůli slzám.

Nech se uspat chlácholením: „Ššš, ššš, přestaň se už převalovat a vrtět.“

Ukaž mi, kde tě bolí a jak se to dá vyléčit.

Ušetřit mě? Od trápení? Ne.

Obtěžuj mě, zneklidni mě všemi svými starostmi a obavami.

Mluv se mnou, ať nás slova jako přístřešek ochrání před bouří.

Trouble Me

Natalie Merchant a Dennis Drew

10,000 Maniacs

*Mějte prosím na paměti, že se jedná o beletrii.
Trochu jsem si pohrála s časovou osou.*

PROLOG

Beckey Caterinová upírala zrak do nejtmaivších koutů lednice, kterou měly na koleji společnou. Vztekle prohlížela cedulky a hledala své iniciály. Na čemkoli – na tvarohovém sýru, Lunchables, bagelech, veganských párcích, dokonce i na mrkvi.

KP, Kayleigh Pierceová. DL, Deneshia Lachlandová. VS, Vanessa Sutterová.

„Krávy.“ Beckey praštila dveřmi lednice, až láhve uvnitř zařinčely. Kopla do první věci, která se jí namanula, což byl čistě náhodou koš na odpadky.

Na podlahu vypadly prázdné kelímky od jogurtu. Zmačkané sáčky od popcornu Skinny Girl. Vypláchnuté láhve od coly bez cukru. Na všem byla černou fixou napsaná dvě písmena.

BC.

Beckey zírala na prázdné obaly od jídla, které si koupila ze svých velmi omezených finančních zdrojů a které jí snědly nenažrané spolubydlící, když večer v knihovně pracovala na seminárce, na níž z padesáti procent závisela konečná známka z organické chemie. V sedm se měla sejít s profesorkou a ukázat jí, jak s prací pokročila.

Očima zaletěla k hodinám.

4.57

„Mrchy zasraný!“ zařvala směrem ke stropu. Rozsvítila všechna světla kolem sebe. Bosá chodidla za sebou nechávala stopy v koberci na chodbě. Byla vyčerpaná. Sotva se držela

na nohou. Balíček Doritos a dvě obří skořicové rolky z prodejního automatu v knihovně jí v žaludku ztvrdly na beton. Jediné, co ji hnalo z knihovny na kolej, byl příslib normálního jídla.

„Vstávejte, zlodějky mizerný!“ Do Kayleighiných dveří zařinčela pěstí tak silně, že se otevřely.

Pod stropem se vlnil obláček kouře. Tráva. Kayleigh pod peřinou jen zamrkala. Kluk vedle ní se překulil na druhý bok.

Markus Powell, Vanessin přítel.

„Do prdele!“ Kayleigh vyskočila z postele. Až na ponožku na levé noze byla nahá.

Beckey ještě jednou praštila pěstí do zdi a vydala se ke svému pokoji. Byl nejmenší a ona si ho vybrala dobrovolně, protože odjakživa byla rohožka a nedokázala se postavit třem holkám stejného věku, které měly na účtu v bance dvakrát víc peněz než ona.

„Nesmíš to říct Nesse!“ Kayleigh, pořád nahá, běžela za ní. „O nic nešlo, Beck. Ožrali jsme se a...“

Ožrali jsme se a...

Čtyři slova, jimiž začínala každá historka těchto slepic. Když načapali Vanessu, jak ho kouří klukovi Deneshie. Když Kayleighin brácha omylem načural do skříně. Když si Deneshia „půjčila“ její spodní prádlo. Vždycky byly namol nebo sjeté, každý tu šukal s každým, protože to nebyla kolej, ale vila z Velkého bratra, kde mají všichni kapavku a nikoho nemůžou vyloučit.

„Beck, no tak.“ Kayleigh si třela holé paže. „Stejně se s ním chtěla rozejít.“

Beckey mohla buď začít ječet a už nikdy nepřestat, anebo odsud co nejrychleji vypadnout.

„Beck...“

„Jdu si zaběhat.“ Trhnutím otevřela zásuvku. Hledala ponožky, ale samozřejmě tu nebyl ani jeden kompletní pár. Její

oblíbenou sportovní podprsenku někdo zahodil pod postel. Vytáhla z koše špinavé sportovní kraťasy a spokojila se s dvěma různými ponožkami, jedna měla na patě díru, ale puchýř byl pořád lepší než tu zůstat a hystericky ječet na každého, kdo jí přijde do cesty.

„Beckey, nebuď přece taková. Zraňuje mě to.“

Beckey fňukání ignorovala. Kolem krku si pověsila sluchátka. Udivilo ji, že přehrávač iPod našla na první pokus. Kayleigh byla místní mučednice, všechny své zločiny páchala ve jménu vyššího dobra. Spala s Markusem, protože Vanessa mu zlomila srdce. Opisovala při testu od Deneshie, protože matku by zabilo, kdyby znovu propadla. Snědla Beckey hamburger se sýrem, protože si její otec dělal starosti, že je moc hubená.

„Beck.“ Kayleigh přešla do útoku. „Proč se mnou nemluvíš? Co se děje?“

Beckey se jí užuž chystala říct naprosto přesně, co se děje, když si všimla, že na nočním stolku neleží skřípec do vlasů. Vždycky si ho tam odkládala.

Najednou se jí v plicích nedostávalo vzduchu.

Kayleigh zvedla ruce a tvářila se jako nevinátko. „Já ho nevzala.“

Beckey chvíli fascinovaně zírala na dokonale kulaté dvorce prsou, které připomínaly druhý pár očí.

„Hele, tak jo, snědla jsem ti věci z lednice, ale tvýho skřípce bych se nikdy ani nedotkla. To přece víš,“ dušovala se Kayleigh.

Beckey cítila, jak se jí v hrudi otevírá černá díra. Skřípec byl z levného plastu, člověk si mohl podobný koupit v každé drogerii, ale pro ni znamenal všechno na světě, protože to byla poslední věc, kterou jí matka dala, než nastoupila do auta, odjela do práce a zemřela kvůli opilému řidiči, co jel na dálnici v protisměru.

„Hele, vy dvě drbny, přestaňte s těma intrikama. Jste jak Blair a Dorota.“ Vanessa měla otevřené dveře. Očí jí v opuchlém obličejí tvořily dvě úzké štěrbinky. Zaznamenala Kayleighinu nahotu, ale obrátila se rovnou na Becky: „V tuhle hodiinu přece nemůžeš jít běhat, holka, koleduješ si o znásilnění.“

Becky je tryskem oběhla. Po chodbě a zpátky do kuchyně. Přes obývací. Ven ze dveří. Další chodba. Troje schody. Společenská místnost. Hlavní skleněné dveře, které se otvíraly kartou s čipem. Bez ní se nedostane zpátky, ale Becky to bylo v tuhle chvíli fuk. Musela od těch potvor pryč. Pryč od jejich nahodilých schválností. Pryč od jejich ostrých jazyků a špičatých prsou a nových účesů.

Na zatravněném nádvoří kampusu ji na nohou studila rosa. Vyhnula se betonové bariéře a napojila se na hlavní ulici. Ještě bylo chladno. Pouliční lampy jedna po druhé zhasínaly a předávaly vládu úsvitu. Stromy halily stíny. V dálce kdosi zakašlal. Zamrazilo ji v zádech.

Koleduješ si o znásilnění.

Vždyť by jim bylo fuk, kdyby Becky někdo znásilnil. Nezajímalo je, že má peníze sotva na jídlo, že musí pracovat mnohem víc než ony, víc studovat, víc se snažit, víc běhat, a stejně vždycky skončí o dva kroky pozadu, ať se snaží sebevíc.

Blair a Dorota.

Oblíbená holka a podlézavá, baculatá služebná ze seriálu *Super drbna*. Hádejte, kdo je kdo? Můžete dvakrát.

Becky si nasadila sluchátka. Zapnula přehrávač připnutý k tričku. Rozezněla se skladba od Flo Ridy.

Zapísej mi mou písničku, zlato, zapísej mi...

Nohy jí dopadaly na zem v rytmu písničky. Proběhla přední branou, která oddělovala kampus od smutného městského bulváru. Nebyly tu žádné bary ani studentské hospody, protože univerzita se nacházela v okrese, kde vládla

prohibice. Beckeyin táta říkával, že je to tu jako v Mayberry, jen je tu víc bělochů a větší nuda. Železářství. Dětská klinika. Policejní stanice. Obchod s oblečením. Postarší majitel levné jídelny kropil chodník a nad korunami stromů vycházelo slunce, zalévající okolí tajemnou oranžovočervenou září. Muž s hadicí ji pozdravil pozvednutím kšiltovky. Beckey klopýtla na prasklém asfaltu. Vybrala to. Zadávala se přímo před sebe a předstírala, že si nevšimla, jak rychle odhodil hadici a chtěl jí přispěchat na pomoc, protože se nechtěla vzdát myšlenky, že všichni lidi na světě jsou hajzlové a její život stojí za hovno.

„Beckey,“ řekla jí tehdy matka, když vyndávala plastový skřípec z kabelky. „Myslím to vážně, chci ho zpátky.“

Skřípec. Dva spojené hřebínky s jedním zlomeným zubem. Se žíhaným vzorem, jaký Julia Stilesová nosila ve filmu *10 důvodů, proč tě nenávidím*. S mámou se na něj dívaly snad milionkrát, protože to byl jeden z mála filmů, který se líbil oběma.

Kayleigh by jí ho z nočního stolku neukradla. Je to bezcitná mrcha, ale ví, co pro ni ten skřípec znamená, protože Beckey jí to vyzvonila, když se spolu jednou v noci zhulily. Že měla zrovna angličtinu, když pro ni do třídy přišel ředitel. Že na chodbě čekala pedagogická poradkyně, která ztratila nervy, protože podobný problém ještě nikdy neřešila. A přitom se jí vlastně netýkal. Beckey patrně podvědomě tušila, že se stalo něco strašného, protože když na ni policisté promluvili, začal jí vynechávat sluch, jako kdyby se ztrácel signál u mobilu, a doléhala k ní pouze jednotlivá slova:

Matka... dálnice... opilý řidič...

Beckey tehdy natáhla ruku pro skřípec. Poslední věc, které se matka dotkla před odchodem z domu. Beckey ho rozevřela. Prsty si pročísla vlasy a vyndala ho. Stiskla ten kus plastu v ruce a ulomila jeden zub. Okamžitě si pomyslela:

máma mě zabije. *Chci ho zpátky*, říkala. Jenomže pak si uvědomila, že ji nemůže zabít, protože je mrtvá.

Beckey si otřela slzy z tváře a na konci Main Street se rozhodovala, zda poběží doleva nebo doprava. K jezeru, kde bydlí profesori a boháči, anebo k malým pozemkům s rodinnými domky?

Zabočila vpravo, pryč od jezera. Floridu na iPodu vystřídala Nicki Minaj. Beckey zakručelo v břiše. Z Doritos a skořicových bochánků se jí v žaludku uvolňoval cukr a stoupal jí do krku. Vypnula hudbu. Nechala sluchátka spadnout na krk. Plíce ji začaly varovat, že za okamžik vypoví službu, ale Beckey se nezastavila. Zhluboka se nadechla, oči jí pálily. Ve vzpomínkách stále seděla s mámou na pohovce, žvýkala popcorn *Skinny Girl* a obě s Heathem Ledgerem prozpěvovaly: „Nemůžu z tebe spustit oči“.

Ty se mi snad jenom zdáš...

Becky zrychlila tempo. Nořila se hlouběji do smutné čtvrti, vzduch tu byl zatuchlejší. Názvy ulic připomínaly snídaněvé menu: *SW Omelet Road*, *Hashbrown Way*. Beckey se těmito místům spíš vyhýbala a nikdy tu nebyla takhle brzy ráno. Oranžovočervené světlo ztmavlo. Na ulici stály vybledlé pick-upy a stará auta. Z domů se odlupovala barva. Hodně oken bylo zabeđených. V patě jí začalo bolestivě cukat. Překvapení. Pod dírou v ponožce se jí udělal puchýř. Beckey najednou před očima viděla Kayleigh, jak vyskakuje z postele s jednou ponožkou na noze.

Beckeyinou ponožkou.

Zpomalila do chůze. Pak se uprostřed ulice zastavila. Rukama se opřela o kolena a v předklonu popadala dech. V noze jí píchalo, jako by měla v tenisce uvězněného sršně. Než doběhne zpátky do kampusu, bude puchýř stržený. V sedm má setkat s doktorkou Adamsovou kvůli seminárce. Beckey nevěděla, kolik je hodin, ale jestli se pozdí, doktorka

Adamsová bude pěkně naštvaná. Tohle není střední škola. Profesori umějí člověku pořádně zatopit, když je připravuje o čas.

Kayleigh ji bude muset vyzvednout. Je to sice odporná potvora, ale v jednom je na ni spolehnutí – vždycky přispěchá na pomoc, už kvůli tomu dramatu. Beckey sáhla do kapsy, ale vzápětí se jí z paměti vynořily další obrazy: v knihovně strčila mobil do batůžku a ten potom odhodila v kuchyni na podlahu.

Bez telefonu se Kayleigh ani pomoci nedovolá.

Slunce už bylo vysoko nad stromy, ale Beckey pořád cítila všeobjímající temnotu. Nikdo neví, že je tady. Nikdo nečeká, až se vrátí. Je v neznámé čtvrti. Neznámé špatné čtvrti. Možnost, že by někomu zaklepala na dveře a zeptala se, zda si smí zavolat, jí připadala jako úvodní scéna z pořadu *Dateline*. V duchu slyšela hlas komentátora:

Beckeyiny spolubydlící měly za to, že si dává na čas, protože potřebuje vychladnout. Doktorka Adamsová se domnívala, že dívka nedokončila zadaný úkol a raději vůbec nepřišla. Nikoho nenapadlo, že rozzlobená studentka prvního ročníku vysoké školy zaklepala na dveře sadistického kanibala...

Štiplavý zápach hniloby ji vrátil do reality. Přes křižovatku vjeli do ulice popeláři. Brzdy zaskřípaly, auto zastavilo. Zezadu seskočil chlapík v kombinéze. Dokutálel k vozu popelnici. Připevnil ji na zvedák. Beckey sledovala roztočené mechanické převody. Ačkoli se na ni chlapík v kombinéze ani nepodíval, přepadl ji pocit, že ji někdo pozoruje.

Koleduješ si o znásilnění.

Otočila se a snažila se rozpomenout, zda přiběhla zleva nebo zprava. Nebyla tu ani cedule s názvem ulice. Pocit, že ji někdo pozoruje, sílil. Beckey se rozhlédla po domech, po dodávkách i autech. Nikde nikdo. Žádná rozvlněná záclona v okně. Žádný sadistický kanibal, co vyjde ze dveří a nabízí pomoc.

Její mozek se vzápětí uchýlil k manévru, na který by si ženy měly dávat velký pozor: vyplísnil jí, že je vyděšená, zpochybnil instinkty a vydal povel, aby se postavila tomu, čeho se bojí, a neutíkala jako malé děčko.

Beckey si vybavila pár pouček: Neběhej uprostřed ulice, drž se spíš u domů, protože tam jsou lidi. Jestli se k tobě někdo přiblíží, řvi, jako by tě na nože brali. Vrať se do kampusu, protože tam budeš v bezpečí.

Samé dobré rady, jenomže kde je kampus?

Proběhla mezi dvěma zaparkovanými auty, ale místo na chodníku se ocitla na úzké zaplevelené pěšince mezi domy. Ve městě by tomu asi říkali ulička, ale tady to připomínalo spíš opuštěný pozemek. Po zemi se válely cigaretové nedopalky a rozbité láhve. Za domy zahlédla posekané pole a za nimi les.

Vydat se do lesa sice bylo v naprostém rozporu s intuicí, ale aspoň znala udusané pěšinky, které se v něm křížovaly. Dost možná tam potká další horlivé studenty na kolech anebo na cestě k jezeru, kam chodí cvičit tai-či anebo se protáhnout při ranním běhání. Zvedla hlavu ke slunci. Když zamíří na západ, dostane se zpátky do kampusu. Puchýř nepuchýř, stejně se bude muset nakonec vrátit na kolej, protože si nemůže dovolit propadnout z organické chemie.

Říhla si a v ústech ucítila kyselou pachut' se skořicovým podtónem. Stahovalo se jí hrdlo. Dobroty z automatu se patrně chtěly znovu podívat na svět. Musí se dostat na kolej, než se pozvrací. Přece tu nebude blít jako kočka v trávě.

Na pěšince mezi domy se tak roztrásla, až jí zajektaly zuby. Na otevřeném prostranství přidala na tempu. Neběžela, ale snažila se alespoň o rychlou chůzi. Při každém došlapu se ozval puchýř na patě. Cukla sebou, na chvilku to přestalo, ale vzápětí to zase dřelo jako čert. Rozběhla se po louce a v zádech cítila tisíc párů očí, které jí patrně vůbec nesledovaly.

Patrně.

Když vběhla do lesa, ochladilo se. Periferním viděním vnímala pohybující se stíny. Cestu, po níž běžela už milionkrát předtím, našla poměrně snadno. Sáhla na iPod, ale pak si to rozmyslela. Chtěla si vychutnat ticho lesa. Přes husté koruny se k ní probojovalo jen pár slunečních paprsků. Znovu si vzpomněla na dnešní ráno. Stojí před lednicí. Chladný vzduch ji hladí po horkých tvářích. Na podlaze se válí prázdný sáček od popcornu a láhve od coly. To jídlo jí zaplatí. Vždycky jí ho zaplatily. Nebyly zlodějky. Byly jen moc líné, aby si došly do obchodu, a příliš roztěkané, aby jí napsaly seznam, když se nabídla, že jim nakoupí.

„Beckey?“

Otočila hlavu za zvukem mužského hlasu, ale tělo pokračovalo v pohybu vpřed. Na zlomek vteřiny spatřila obličej, pak zakopla a upadla. Vypadal laskavě, starostlivě. Natáhl k ní ruku.

Něco tvrdého jí udeřilo do hlavy. Do úst se jí nahrnu-la krev. Zatmělo se jí před očima. Pokusila se překulit, ale zvládla to jen napůl. Vzadu ji cosi zatahalo za vlasy. Natáhla ruku a bůhvíproč čekala, že nahmatá matčin skřípec. Ucítila dřevo a pak ocel. Zaostřila na mužskou tvář a pochopila, že to, co jí trčí z lebky, je kladivo.

Will Trent zavrtěl svou metr devadesát tři vysokou postavou ve snaze najít si v minicooperu své kolegyně jakž takž pohodlnou polohu pro nohy. Hlavu měl těsně pod stahovací střechou, ale dětská sedačka vzadu výrazně omezovala prostor před ním. Musel držet kolena těsně u sebe, aby nechtěně nestrčil do páky a nepřeradil na neutrální. Možná vypadal jako hadí muž, ale spíš si připadal jako plavec, který se nadechne nad hladinou a opět se zanoří do vln rozhovoru. Faith Mitchellová nebyla k zastavení. Místo *záběr, záběr, nádech* to připomínalo spíš *vypnout, vypnout... co na to mám říct?*

„Tak si to představ, ve tři ráno píšu jedovatý hodnocení nefunkční špachtle.“ Faith sundala ruce z volantů a napodobila psaní na klávesnici. „A pak mi dojde, že jsem do myčky dala prací prášek, což je šílený, protože pračku mám o patro výš, no a za deset minut se přistihnu, že civím z okna a přemýšlím, jestli je *majonéza opravdu hudební nástroj*.“

Will zaregistroval, že na konci věty klesla hlasem, ale nedokázal odhadnout, zda čeká na odpověď. Pokusil se celou konverzaci si ještě jednou přehrát v hlavě. Ale ani pak neměl jasno. V autě seděli skoro hodinu a Faith už stihla na střídačku probrat nehorázné ceny lepicích tyčinek, dětskou narozeninovou oslavu v podniku Chuck E. Cheese i fotky

děti vracějících se do školy, které ji drásají, protože její batole pořád sedí doma.

Will naklonil hlavu a znovu se zaposlouchal.

„A pak jsme se dostali ke scéně, kde Mufasa umře.“ Faith patrně hovořila o filmu. „Emma začala řvát jak pominutá, úplně stejně jako Jeremy v jejím věku, a já si uvědomila, že moje děti od sebe dělí stejně let jako oba díly *Lvího krále*.“

Will se opět zanořil. Při zmínce Emmina jména se mu sevřel žaludek. Pocit viny ho zasáhl jako dělová rána rovnou do hrudníku.

Vždyť Faitinu dvouletou dcerku skoro zabil.

Takhle se to stalo: Will a jeho přítelkyně hlídali Emmu. Sára se v kuchyni věnovala nějakému papírování. Will seděl s Emmou v obývacím koutku na podlaze. Ukazoval jí, jak se vyměňuje maličká baterie v minirobotu. Hračka ležela rozebraná na konferenčním stolku. Will držel baterii velikosti mátové pastilky na špičce prstu, aby si ji Emma mohla prohlédnout. Vysvětloval jí, že musí dávat velký pozor, aby se někde nezakutálela, protože jeho pes – Betty – by ji mohl omylem spolknout. V tu chvíli se Emma bez varování předklonila a baterii vcucla.

Will pracoval jako agent u Georgijského úřadu vyšetřování. Ocítal se v situacích, kde život i smrt visely na vlásku a to, kam se miska vah zhoupne, záviselo jen na jeho schopnosti rychle zareagovat.

Jenomže když baterie zmizela, Will zůstal jako opařený.

Prst, na kterém ještě před chvílí spočívala, trčel bezmocně do vzduchu. Srdce se mu zkroutilo jako jízdňák po srážce s telefonním sloupem. Zpomaleně vnímal, jak se Emma narovná a s úsměvem v cherubínské tváři se chystá spolknout.

V tu chvíli je zachránila Sára. S rychlostí dravého ptáka se vrhla k Emmě, strčila jí prst do pusy a baterii vypáčila.

„No nic, ve frontě u kasy koukám tý holce přes rameno a čtu, jak v esemeskách nadává svému klukovi.“ Faith už sypala z rukávu další historku. „Jenomže pak odešla, takže se už nikdy nedozvím, jestli si to fakt rozdal s její ségrou.“

Will se opřel ramenem o okno, když minicooper řízl ostrou zatáčku. Blížili se ke státnímu vězení. Bude tam i Sára. Pocit viny kvůli Emmě vystřídala nervozita.

Zavrtěl se na sedačce. Košile na zádech se odlepila od koženého opěradla. Tentokrát se ovšem Will nepotil z horka. Potil se kvůli vztahu se Sárrou.

Všechno bylo skvělé, ale zároveň i hrozně, hrozně divné.

Navenek se nic nezměnilo. Pořád trávili víc nocí spolu než každý zvlášť. O víkendech si dávali její oblíbené jídlo – nudistickou snídani – a po ní Willovo oblíbené jídlo – druhou nudistickou snídani. Líbala ho pořád stejně. Zdálo se, že ho stále miluje. Prádlo nechávala pořád válet pět centimetrů od koše, objednávala si salát, a přitom vždycky snědla polovinu jeho hranolku, ale něco bylo strašně, strašně špatně.

Žena, která ho uplynulé dva roky nutila mluvit o věcech, o nichž mluvit nechtěl, najednou prohlašovala, že jedno téma rozhovoru je zakázané.

Stalo se to takhle: před šesti týdny se Will vrátil domů z nějakých pochůzek. Sára seděla u kuchyňského stolu. Z ničeho nic začala vykládat o přestavbě domu. Ne o malých úpravách, ale o bourání, díky němuž by získali víc místa. Tím nepřímou naznačila, že by se měli sestěhovat. Will se tedy rozhodl a navrhl, aby se vzali v kostele. Její matka by z toho měla radost.

V tu chvíli měl pocit, že mu zem pod nohama zamrzá a pokrývá se ledem. Sára jen vydechla. Neodpověděla: *Ano, láska moje. Vezmu si tě. S obrovskou radostí.* Hlasem ledovějším než krápníky visící ze stropu vyhrkla: *„Co s tím má kurva společného moje matka?“*

Pohádali se, což bylo pro Willa dost těžké, protože vůbec nevěděl, kvůli čemu se hádají. Rýpl si, že jeho dům pro ni asi není dost dobrý, což se zvrhlo v hádku kvůli penězům. Will byl chudý státní zaměstnanec, zatímco Sára... inu, taky byla momentálně chudý státní zaměstnanec, ale před tím bývala bohatá doktorka.

Hádka trvala až do chvíle, kdy se vypravili k Sářiným rodičům na oběd. Na tři hodiny uvalila moratorium na veškeré debaty o svatbě nebo stěhování a tyto tři hodiny se protáhly na celý den, pak týden a teď, po měsíci a půl měl Will sice sexy spolubydlící, která s ním pořád chtěla spát, ale bavila se jen o tom, co si dají k večeři, jak si její mladší sestra kazí život a jak snadné je naučit se algoritmy pro sestavení Rubikovy kostky.

Faith zajela na vězeňské parkoviště a řekla: „Jasně, to jsem celá já, když už by to konečně šlo, tak dostanu krámy.“

Ztichla a zajela na volné místo. Připadalo mu, že se rozhovor chýlí ke konci. Čeká na odpověď? Určitě.

„To je blbý,“ dostal ze sebe Will.

Faith se zatvářila vyděšeně, jako kdyby si teprve teď uvědomila, že vedle ní někdo sedí. „Co je blbý?“

Bylo nad slunce jasnější, že *nečekala* na odpověď.

„Ježíšikriste, Wille.“ Vztekle vyřadila na neutrální. „Co kdybys mě příště varoval, že mě fakt posloucháš?“

Faith vystoupila a odpochovala ke vchodu pro zaměstnance. Will se díval na její záda a představoval si, jak potichu nadává. Strčila průkaz ke kameře u brány. Will se podrbal na tváři. Dýchal horký vzduch v autě. Jsou všechny ženské v jeho životě šílené, anebo je naprostý blb?

Tuhle otázku by si položil jen blb.

Otevřel dveře a s námahou se vysoukal z minicooperu. Ve vlasech ho svědíl pot. Byl poslední říjnový týden a venku bylo skoro stejné vedro jako uvnitř. Will si srovnal pistoli na

opasku. Sako našel mezi Emminou autosedačkou a sáčkem starých křupek Goldfish. Spořádal je na posezení jako Homer Simpson a přitom sledoval vězeňský autobus na silnici. Autobus vjel do výmolu. Za zamřížovanými okny viděl tváře vězňů, z nichž se daly vyčíst snad všechny odstíny utrpení.

Prázdný sáček od křupek hodil na zadní sedadlo. Potom ho znovu sebral a vykročil ke vchodu pro zaměstnance. Zvedl oči k nízké depresivní budově. Phillipsova státní věznice bylo zařízení se středním stupněm ostrahy nacházející se v Bufordu, asi hodinu jízdy od Atlanty. V deseti barácích o dvou odděleních tu žila skoro tisícovka mužů. V sedmi byly cely pro dva. Zbytek tvořily samoty, dvoumístné a izolační cely pro vězně DCH/ZR. DCH byla zkratka pro vězně s diagnostikovanou duševní chorobou a ZR označovalo zvláštní režim, jinak řečeno ochrannou vazbu pro policisty a pedofily, dvě skupiny chovanců, které se v každém nápravném zařízení stávaly terčem nenávisti.

DCH a ZR netvořili speciální skupinu bez důvodu. Člověku neznalému věci mohla cela pro jednoho připadat jako luxus. Pro vězně v izolaci to ovšem znamenalo, že je čtyřia dvacet hodin denně sám v betonové krychli bez oken, která měří dvakrát čtyři metry. A to i po průlomovém rozsudku, který označil dřívější georgijská pravidla pro samovazbu za nehumánní.

Před čtyřmi lety do Phillipsovy věznice a devíti dalších státních nápravných zařízení v Georgii vtrhla FBI a posbírala sedmačtyřicet zkorumpovaných dozorců. Zbývající přeložili. Nový ředitel byl ostrý jako břitva, což bylo dobře i špatně – podle toho, jak jste se dívali na nebezpečí, které představují baráky plné rozzlobených, izolovaných mužů. Před dvěma dny tu vypukly nepokoje a byl vyhlášený nouzový stav. Šest dozorců a tři vězni utrpěli vážná zranění. Jednoho zabili v kantýně.

A právě kvůli téhle vraždě se sem dneska s Faith vypravili.

Podle zákonů státu Georgie vyšetřuje každé úmrtí v nápravném zařízení GBI. Muži odjíždějící v autobusu nebyli do vraždy přímo zapleteni, ale určitě se tak či onak na výtržnostech podíleli, takže jim ředitel naordinoval takzvanou *dieselovou terapii*. Posílá pryč křiklouny, provokatéry, pěšáky soupeřících gangů. Zbavit se problémových jedinců věznici určitě prospěje, ale pro ty, kdo odjíždějí, to moc bezpečné není. Byli tady „doma“ a místo, kam míří, bude bezpochyby horší než to, které opouštějí. Jako kdyby je přeložili do nové školy, jen s tím rozdílem, že tam nebudou děti, co rády šikanují, ale vrazi a násilníci.

U vstupní brány byl připevněný kovový nápis. *GVS, Georgijská vězeňská správa*. Will hodil prázdný sáček od křupek do odpadkového koše u dveří. Otřel si ruce o kalhoty, aby se zbavil žlutého poprašku. Jenomže potom musel ještě z nohavic smést nechutně vypadající otisky dlaní.

Kameru měl pět centimetrů nad hlavou. Aby ukázal doklady, musel o krok couvnout. Po hlasitém zabzučení a cvaknutí vešel dovnitř. Uložil pistoli do skříňky a klíček od ní si zastrčil do kapsy. Vzápětí ho musel ale i s dalšími věcmi z kapes zase vyndat, aby mohl projít bezpečnostním rámem. Dál už ho vedl nemluvný dozorce, který komunikoval pouze pohybem brady. „*Tak jo, kámo, parťáčku máš támhle v chodbě, pojd' za mnou.*“

Dozorce se spíš vlekl, než krácel, což byl zvyk, který k téhle práci patří. Není kam spěchat, chodba před vámi je totiž úplně stejná jako ta, kterou opouštíte.

Z cel se ozývaly typické zvuky. Vězni řvali, mlátili na mříže, protestovali proti mimořádným opatřením a všem křivdám, kterých se na nich lidstvo dopustilo. Will si povolil kravatu a nořil se stále hlouběji do útrob kriminálu. Po krku mu stékal pot. Vytápění a chlazení je v každé věznici

problém. Dlouhé široké chodby a ostré rohy. Stěny z betonových tvárnic, linoleum na podlaze, otevřený odtokový kanál v každé cele. Pot, který vyprodukovali místní chovanci, by proměnil proud řeky Chattahooche v divoké přeje.

Faith na něj čekala u zavřených dveří. Se skloněnou hlavou si něco zapisovala do notesu. Svou upovídanost dokázala při práci báječně využít. Zatímco si Will matlal na kalhoty drobky z křupek, Faith už sbírala informace.

Kývla na nemluvného dozorce, který se postavil ke dveřím z druhé strany, a řekla Willovi: „Přijela Amanda. Než bude mluvit s ředitelem, chce se podívat na místo činu. Podezřelý už tři hodiny prověřuje šest agentů ze severní Georgie. Jakmile budeme mít seznam, může se začít s úklidem. Sára se prý zařídí podle nás.“

Will se podíval prosklenou částí dveří do místnosti.

Uprostřed kantýny stála Sára Lintonová v bílé tyveckové kombinéze. Dlouhé kaštanové vlasy měla schované pod modrou kšiltovkou. Pracovala u GBI jako soudní lékařka. Tohle uspořádání dělalo Willovi obrovskou radost. Tedy... v uplynulých šesti týdnech vlastně ani ne. Sára hovořila s Charliem Reedem, hlavním technikem kriminálky, který klečel na zemi a fotil krvavý otisk boty. Gary Quintana, Sářin asistent, držel u otisku pravítko, aby bylo na snímku i měřítko.

Sára vypadala unaveně. Místo činu ohledává už čtyři hodiny. Když ji ráno vytáhli z postele, byl Will ještě venku běhat. Nechala mu vzkaz se srdíčkem.

Zíral na to srdíčko mnohem déle, než by přiznal živé duši.

„Nepokoje začaly před dvěma dny,“ sdělovala mu Faith. „Jedenáct padesát osm v neděli dopoledne.“

Will se odvrátil od Sáry a čekal na další informace od Faith.

„Strhla se rvačka mezi dvěma odsouzenými. Prvního dozorce, který se je snažil roztrhnout, srazili k zemi. Loktem do

hlavy, hlavou o zem a čau kámo. A pak se to rozjelo. Druhého přidusili. Třetího, co přiběhl na pomoc, omráčili. Potom sebrali tasery a klíče a vzpoura byla na světě. Vrah byl očividně připravený.“

Will při slově *očividně* přikývl, protože vězeňské nepokoje jsou něco jako kopřivka. Každého někde svrbí a vždycky se najde jeden nebo víc chlapů, co se rozhodnou využít nepokoje k vlastnímu prospěchu. Vyplenit proviantní sklad? Zbavit se strážných? Oddělat pár rivalů?

Otázka zněla, zda byl mrtvý vězeň konkrétní cíl, anebo jen vedlejší ztráta. Z pohledu přes dveře kantýny se to nedalo odhadnout. Will se znovu otočil k oknu ve dveřích. Napočítal třicet dlouhých stolů, u kterých stály lavice pro dvanáct lidí. Všechno bylo přišroubované k podlaze. Všude se válely podnosy. Papírové ubrousky. Zkažené jídlo. Byla tam spousta zaschlých skvrn. Většinou krev. Pár zubů. Will si všiml nehybné ruky trčící zpod stolu a usoudil, že asi patří oběti. Tělo leželo pod dalším stolem kousek od kuchyně. Zády ke dveřím. Vybledlý vězeňský stejnokroj s modrým pruhem dodával místu činu atmosféru masakru v prodejně se zmrzlinou.

„Hele,“ promluvila na něj Faith, „jestli si pořád děláš hlavu kvůli Emmě a tý baterce, tak toho nech. Nemůžeš za to, že vypadá jako bonbon.“

Will usoudil, že při pohledu na Sáru vyslal signál, který Faith zachytila.

„Mrňata jsou jako trestanci. Pokud ti zrovna nelžou do ksichtu a nedemolují ti věci, tak spí, kadí anebo vymýšlejí jiný způsob, jak tě doběhnout.“

Dozorce zvedl bradu. *Svatá pravda.*

Faith se ho zeptala: „Můžete dát vašim lidem vědět, že jsme tady?“

Přikývl, jako by říkal „*Samozřejmě, madam, žiju, abych sloužil,*“ a odšoural se pryč.

Will pozoroval Sáru přes sklo. Na papír připevněný na podložce si psala poznámky. Kombinézu měla rozepnutou, rukávy zavázané kolem pasu. Kšiltovku sundala. Vlasy si stáhla do volného culíku.

„Jde o Sáru?“ zeptala se Faith.

Will se na ni podíval. Často zapomínal, jak je droboučká. Blond vlasy. Modré oči. Výraz věčného zklamání. S rukama v bok a hlavou zakloněnou, takže bradu měla v úrovni jeho hrudníku, mu připomínala Pearl Pureheart, přítelkyni komiksového Mighty Mouse, tedy pokud by Pearl otěhotněla poprvé v patnácti a podruhé ve dvaatřiceti.

To byl hlavní důvod, proč Will nebude mluvit o Sáře. Faith vnucovala svou mateřskou péči všem ve svém okolí, ať už to byl podezřelý ve vazbě nebo pokladní v potravinách. Will měl hodně drsné dětství. O světě se toho dozvěděl mnohem víc než většina ostatních dětí, ale nikdy se nenaučil, jak se nechat opečovávat.

Druhým důvodem jeho mlčení bylo, že Faith je sakra dobrá policajtko. „Případ mlčící přítelkyně“ by vyřešila za dvě vteřiny.

První stopa: Sára je logicky uvažující a zásadová osoba. Na rozdíl od Willovy psychopatické bývalé manželky se na svět neprodrala přes děsivou bránu pekel. Když je našťvaná, rozčilená, vzteklá nebo šťastná, spolehlivě Willovi poví, jak se k tomu dopracovala nebo co s tím hodlá dělat.

Druhá stopa: Sára nehraje žádné hry. Nemá tiché dohody, neušklíbá se, nedělá dvojznačné rýpavé poznámky. Will nikdy nemusí dumat nad tím, co si jeho přítelkyně myslí, protože ona mu to vždycky sama řekne.

Třetí stopa: s manželstvím problém nemá. Vdaná už byla, dvakrát za jednoho muže. Kdyby Jeffreyho Tollivera před pěti lety nezabili, byla by nejspíš dodnes jeho manželkou.

Řešení: Sára nemá vůči manželství ani nepřímým žádostem o ruku žádné výhrady.

Má výhrady vůči manželství s Willem.

„Voldemort,“ vyhrkla Faith ve chvíli, kdy k Willovým uším dolehl klapot vysokých podpatků zástupkyně ředitele GBI Amandy Wagnerové.

Amanda kráčela chodbou s telefonem v ruce. To dělala pořád, informace získávala z esemesek a hovorů se starými známými. Tuhle děsivou skupinku žen, bývalých policistek, si Will představoval v tajném doupěti, kde pletou dečky na ruční granáty, dokud je někdo nepovolá do akce.

Faitina matka byla jednou z nich.

„Hm...“ Amanda zaregistrovala Willovy špinavé kalhoty z deseti metrů. „... agente Trente, jste jediný bezďák, co tu vypadl z vlaku, anebo se máme poohlédnout i po těch ostatních?“

Will si odkašlal.

„Takže,“ Faith listovala zápisníkem a šla rovnou k věci. „Obětí je Jesus Rodrigo Vasquez, třicet osm let, hispánský původ, odezených šest let za OP, ale musí si to odkroutit celé, protože si před třemi měsíci zobnul perník.“

Will si to v duchu překládal: Vasquez byl odsouzený za ozbrojené přepadení, po šesti letech ho podmíněčně propustili, jenomže před třemi měsíci neprošel drogovým testem, takže se vrátil, aby si odpykal zbytek desetiletého trestu.

„Napojení?“ zajímala se Amanda.

Patřil k nějakému gangu?

„Švýcarsko,“ odpověděla Faith. *Neutrální.* „V papírech má telefony v řiti.“ *Mnohokrát ho přistihli, jak pašuje mobilní telefony v zadnici.* „Podle mě to byla pořádná rozbuška.“ *Věčně vyvolával nepokoje.* „Tipla bych si, že ho oddělali, protože si nedával bacha na pusou.“

„Problém vyřešen.“ Amanda zaklepala na sklo. „Doktoro Lintonová?“

Sára se přestala přehrabovat v brašně a otevřela dveře. „Končíme s ohledáním místa činu. Obleky nepotřebujete, ale je tu spousta krve a tekutin.“

Podala jim návleky na boty a roušky. Když si od ní Will bral svůj příděl, stiskla mu ruku.

„Rigor mortis už proběhl, tělo se začíná se rozkládat, takže když připočteme teplotu v játrech oběti a vyšší teplotu prostředí, získáme fyziologický odhad času úmrtí. Ten je v souladu s výpovědí, že k napadení Vasqueze došlo asi před osmačtyřiceti hodinami. Patrně zemřel hned na začátku nepokojů.“

Amanda se zeptala: „V prvních minutách, nebo v prvních hodinách?“

„Hrubý odhad je sobota mezi dvanáctou a čtvrtou hodinou odpoledne. Přesnější čas musíme odvodit z výpovědí svědků.“ Sára upravila Willovi roušku a Amandě připomněla: „Věda sama o sobě samozřejmě nedokáže stanovit přesnou dobu smrti.“

„Samozřejmě,“ ucedila Amanda, která neměla hrubé odhady v oblibě.

Sára pohlédla na Willa a obrátila oči v sloup, protože ona pro změnu neměla v oblibě Amandin tón. „Místo činu zahrnuje tři oblasti – dvě v kantýně, jednu v kuchyni. Vasquez se bránil.“

Will se natáhl za Sáru a podržel dveře. Pach moči a stolice naplnil každíčkou molekulu vzduchu v místnosti jako vizitka bouřících se vězňů.

„Proboha.“ Faith si přitiskla roušku k ústům hřbetem ruky. Mívala problémy na každém místě činu, ale tady byl zápach tak ostrý, že i Willovi slzely oči.

Sára se obrátila na svého asistenta: „Gary, mohl bys přinést z auta nářadí? Budeme muset odšroubovat stůl, abychom mohli vyndat tělo.“

Garymu se pod sítkou na vlasy rozhoupal culík, když spokojeně vykročil ke dveřím. U GBI pracoval půl roku. Nebylo to sice nejhorší místo činu, které zatím ohledával, ale zločin ve vězení byl vždycky skličující.

Na Charlieho fotoaparátu blikl blesk. Will zamrkal.

„Dívala jsem se na záznam z bezpečnostní kamery,“ řekla Sára Amandě. „Je tam devět vteřin zachycujících začátek hádky a moment, kdy přerostla ve rvačku. V tu chvíli neznámá osoba odpojila přívod elektřiny. Kamera ji nezachytila.“

„Na stěně, kabelu ani kameře nejsou žádné použitelné otisky,“ doplnil Charlie.

Sára pokračovala: „Hádka začala vepředu u pultu. Velice rychle se zvrhla ve rvačku, do které se vložilo šest vězňů z konkurenčního gangu. Vasquez seděl támhle u toho rohového stolu. Od stolu se zvedlo dalších jedenáct mužů. Vyběhli dopředu, aby měli lepší výhled. V tu chvíli záznam končí.“

Will odhadoval vzdálenost. Kamera byla vzadu, takže žádný z jedenácti chlapů se nemohl ke stolu vrátit, aniž by ho zabrala kamera.

„Tudy.“ Sára je vedla do rohu. Dvanáct plastových sedaček, dvanáct podnosů s obědem. Jídlo zplesnivělo. Na desce bylo vylité zkyslé mléko. „Na Vasqueze zaútočili zezadu. Úder tupým předmětem způsobil stlačenou frakturu lebky. Použili pravděpodobně něco menšího a těžkého, náraz na kost byl poměrně rychlý. Po úderu mu hlava vyletěla dopředu. Na tácu jsou kousky jeho předních zubů.“

Will se ohlédl ke kameře. Nejspíš byli dva a spolupracovali – jeden vytáhne kameru ze zásuvky, druhý zneškodní cíl.

Rouška se zavlnila, když se Faith nadechla ústy. „První rána měla zabít, nebo omráčit?“

„To nedokážu určit,“ odpověděla Sára. „Musel to být silný úder. Kůže roztržená není, ale jak napovídá už sám název,

stlačená faktura znamená, že zlomená kost se posune dovnitř a tlačí na mozek.“

„Jak dlouho byl při vědomí?“ zajímalo Amandu.

„Z důkazů můžeme odvozovat, že byl při vědomí až do okamžiku smrti. Těžko říct, v jakém byl stavu. Nevolenost? Určitě. Rozmazané vidění? Pravděpodobně. Co si uvědomoval? To se nedá odhadnout. Na poranění hlavy lidé reagují různě. Z lékařského hlediska platí, že když se bavíme o poškozování mozku, víme jen to, že nic nevíme.“

„Samozřejmě.“ Amanda překřížila paže.

Will ji napodobil. Měl stažené všechny svaly v těle. Kůži napjatou. Bez ohledu na to, kolikrát už stál na místě činu, jeho tělo stále ještě nepřistoupilo na myšlenku, že nacházet se poblíž zavražděného člověka je přirozená věc. Se zápachem hniloby a exkrementů by si poradil. Kovovou pachutí krve, vznikající při oxidaci železa, ale vždycky cítil na patře ještě týden.

„Vasqueze srazili na podlahu,“ pokračovala Sára. „Čtyři stoličky na levé straně má ulomené u kořenů a utrpěl frakturu levé čelisti a očníce. Předběžné ohledání naznačuje i zlomeninu levých žeber. Tady je vidět, že krev se na stěnu a strop rozprskla v půlkruhu. Jsou tu tři sady otisků bot, takže se jednalo o dva útočníky, pravděpodobně byli oba praváci. Odhaduju, že jako zbraň použili zámek v ponožce, takže na ruku útočníka se nenajdou žádná poranění.“

Visací zámek zastrčený do ponožky.

„Vasquez,“ navázala Sára, „zůstal po první ráně bos. Jeho boty ani ponožky jsme v kantýně nenašli. Útočníci měli na nohou erární tenisky se stejným vzorkem podrážky. Z otisků bot se nám podařilo odvodit poměrně dost věcí. Vasqueze odtáhli do kuchyně.“

„Co to tetování?“ Amanda už byla na druhém konci kantýny a prohlížela si useknutou ruku. „To je tygr? Kočka?“

Odpověděl jí Charlie: „Podle databáze tetování tygr symbolizuje nenávisť k policii anebo skutečnost, že je jeho majitel při vloupačkách tichý jako kočka.“

„Mukl, co nenávidí policii. Pozoruhodné.“ Amanda mávla na Sáru. „Posuneme se dál, doktorko Lintonová.“

Sára jim gestem naznačila, aby ji následovali do přední části kantýny. Na jezdícím pásu ležely prázdné podnosy. Před vypuknutím nepokojů se aspoň pár vězňů stihlo naobědvat.

„Vasquez měřil přibližně sto sedmdesát tři centimetry a vážil zhruba třiasedesát kilo. Podvyživený, ale to není žádné překvapení, když byl intravenózní uživatel drog. Vpichy má na levé paži, mezi prsty na levé noze a na pravé krkavici, takže můžeme předpokládat, že byl pravák. V kuchyňské přípravě je sekáček na maso a spousta krve, z čehož usuzuji, že mu levou ruku usekli tam.“

„Neufikl si ji sám?“ zeptala se Amanda.

Sára zavrtěla hlavou. „To je nepravděpodobné. Podle otisků nohou je vidět, že ho tlačili k zemi.“

„Na vzorku podrážek nejsou žádné rozlišující znaky. Jak říkala Sára, standardní erár. Všichni vězňové mají stejné,“ dodal Charlie.

Sára zamířila k místu Vasquezova posledního odpočinku. Dřepla si u dalšího stolu. Kromě Amandy šli všichni ostatní za ní.

Willovi se rozšířily nozdry. Tělo tu v horku hnilo skoro dva dny. Bylo v pokročilém stupni rozkladu. Pokožka se odlupovala. Pod stůl ho patrně odkopli jako špinavé prádlo pod postel. Podle krvavých stříkanců a mřížkovaných otisků podrážek bylo vidět, že ho tam sem dotáhli minimálně dva muži.

Vasquezovy bosé nohy byly pokryté zaschlou krví. Ležel na boku, zlomený v pase. Jednu ruku měl nataženou před sebe. Krvavý pahýl té druhé měl zastrčený do břicha.

Doslova. Vrazi ho bodali do břicha tak dlouho, až se rozevřelo jako hororová květina. Zápěstí zaražené v dutině břichu připomínalo stonek.

„Jelikož nic nesvědčí o opaku, řekla bych, že příčinou smrti bylo vykrvácení nebo šok.“

Šokovaně určitě vypadal. Oči měl vytřeštěné. Rty rozevřené. Když si člověk odmyslel otoky, tmavý odstín kůže a černé pŕlměsíce krve, která se nahromadila na nejnižší položeném místě lebky, jeho tvář vypadala docela obyčejně. Holá hlava. Knírek herce z pornofilmu. Křížek na tenkém zlatém řetízku kolem krku, který vězeňská správa povoluje, jelikož se jedná o náboženský symbol. Řetízek byl moc hezký. Možná dárek od matky, dcery nebo přítelkyně. Willa udivilo, že vrahové sebrali Vasquezovi boty, ale řetízek mu nechali.

„Sračky. Samý sračky.“ Faith si přitiskla obě ruce na roušku. Zvedal se jí žaludek. Vasquezova střeva visela z břicha jako syrový párek. Výkaly se na podlaze slily do kaluže, zaschly a utvořily černou hmotu velikosti vyfouklého basketbalového míče.

„Zjistí, jestli už prohledali Vasquezovu celu,“ nařídila jí Amanda. „Pokud ano, chci vědět, kdo to udělal a co našel. Pokud ne, budeš mít tu čest.“

Faith nemusel nikdo dvakrát pobízet, aby opustila mrtvolu.

„Wille.“ Amanda už něco ŕukala do telefonu. „Dokonči to tady a potom začni s druhým kolem výslechů. Měli dost času, aby si ujasnili, co budou vypovídat. Chci to mít vyřešené co nejdřív. Nehledáme jehlu v kupce sena.“

Will si naopak pomyslel, že přesně to hledají. Je tu tisíc podezřelých mukulů. „Ano, madam.“

Sára na něj kývla, aby šel za ní do kuchyně. Stáhla si roušku. „Faith vydržela dýl, než jsem čekala.“

Will si také sundal roušku. V kuchyni byl podobný nepořádek jako v kantýně. Všude podnosy, jídlo a krev. ŕluté

plastové značky na řeznickém špalku, kde Vasquezovi usekli ruku. Na zemi ležel sekáček. Krev musela vytrysknout jako vodopád.

„Na noži nejsou otisky,“ řekla mu Sára. „Rukojeť zabalili do igelitu, který pak spláchli do dřezu.“

Will si všiml, že odpad pod dřezem je odpojený. Sářin otec byl instalatér. Se sifonem si snadno poradila.

„Podle toho, co jsem zjistila,“ pokračovala, „byli ducha-přítomní a zakryli stopy.“

„Proč odnesli ruku do kantýny?“

„Myslím, že ji prostě zahodili.“

Will se pokusil zformulovat pracovní teorii: „Když začala rvačka, Vasquez zůstal sedět u stolu. Nevstal, protože nepatřil k žádné straně.“ Vězni mají svou vlastní formu NATO. Útok na spojence znamená, že jste automaticky ve válce. „A vrhli se na něj jen dva chlapi, ne celý gang.“

„Zmenšuje se tím množina podezřelých?“ zeptala se Sára.

„Vězni mají tendenci se segregovat. Vasquez by se veřejně nestýkal s trestanci jiné rasy.“ Kupka sena se o trošku zmenšila. „Připadá mi, že prostě využili příležitosti. *Když se strhne bitka, zabijeme ho.*“

„V tom zmatku měli příležitost.“

Will se podrbl na bradě a prohlížel si přitom zkrvavenou botu a otisky na podlaze. Vasquez bojoval jako lev. „Asi měl informace, které chtěli, co? Ruku neusekneš pro nic za nic. Chytneš chlapa, vyhrožuješ, a když ti neprozradí, co chceš, vezmeš sekáček a připravíš ho o ruku.“

„Já bych to tak udělala.“

Will se usmál.

Sára taky.

V kapse mu zabzučel mobil. Nevzal ho. „Vasquez byl známý tím, že u sebe schovává mobily. Myslíš, že ho vykuchali kvůli tomu?“

„Nevím, jestli ho chtěli vykuchat, prostě ho opakovaně bodali do břicha. Jestli hledali telefon, tak by rána zámek v ponožce mířená na žebra vyvolala Valsalvův efekt. To, že se musíš ve věznici předklonit a zakašlat, má svoje důvody. Zvýšený břišní tlak oslabuje svěrače. Telefon by vypadl při prvním úderu,“ vysvětlovala Sára. „A to břicho nedává moc smysl. Kdybych hledala telefon v zadku, koukla bych se ti do zadku.“

„Neruším?“ Faith si to uměla skvěle načasovat.

Will vyndal telefon z kapsy. Zmeškaný hovor byl od Faith. „Myslíme, že Vasquezovi vrazi něco chtěli. Informace. Kde je skrýš.“

„Vasquezova cela je čistá,“ oznámila jim Faith. „Žádný kontraband. Podle sbírky umění bych usoudila, že byl milovníkem polonahých holek a našeho pána Ježíše Krista.“ Mávla na Sáru a vedla Willa zpátky do kantýny. Rukama si zakryla nos ve snaze eliminovat zápach. „Nick a Rasheed pro nás mají seznam osmnácti podezřelých. Nikdo z nich nemá v rejstříku vraždu, ale dva mají na svědomí zabití a jeden sekal prsty.“

„Svoje, nebo cizí?“

„Cizí,“ upřesnila Faith. „Svěddecké výpovědi nejsou moc spolehlivé, ale práškači se předhánějí v konspiračních teoriích. Věděl jsi, že *deep state* řídí síť pedofilů prostřednictvím systému vězeňských knihoven?“

„Jasně. Připadá ti tahle vražda jako osobní věc?“ zeptal se.

„Každopádně. Takže hledáme dva Hispánce zhruba ve Vasquezově věku, se kterými se nejvíc stýkal?“

Will přikývl. „Kdy naposledy prohledávali Vasquezovu celu?“

„Před šestnácti dny proběhla štára v celý věznici. Ředitel přivezl osm pohotovostních týmů a prořezávali všechny cely. Šerif poslal dvanáct lidí. Šok a úžas. Nikdo to nečekal.“

Zkonfiskovali přes čtyři stovky telefonů, dvě stě nabíječek, drogy a zbraně, ale největším problémem byly zřejmě ty telefony.“

Will věděl, o čem Faith mluví. Mobily v kriminále jsou hodně nebezpečná věc, i když ne všichni chovanci je používají k nekalým účelům. Stát si bere podíl z plateb za všechny hovory po pevné lince. Za poskytnutí telefonní karty se účtuje minimálně padesát dolarů, patnáctiminutový hovor stojí pět babek a dalších pět se musí zaplatit při každém dobíjení kreditu. Od spoluvězně se dá mobil půjčit za pětadvacet dolarů na hodinu.

A pak jsou tu ty nekalé účely. Chytré telefony lze použít pro vyhledání osobních informací o dozorcích, organizování mezinárodního zločinu pomocí zašifrovaných textů, získávání výpalného od rodin jiných vězňů a především ke shromažďování peněz. Aplikace typu Venmo nebo PayPal nahradily na pozici vězeňské měny cigarety a drogy. Modernější gangy používají bitcoiny. Árijsko bratrstvo, Irish Mob Gang a United Blood Nation si díky státnímu vězeňskému systému přijdou na miliony.

Rušení mobilního signálu je ve Spojených státech nezákonné.

Will podržel Faith dveře a vyšel za ní ven. Slunce se opíralo do prázdného dvora. Za úzkými okny cel viděl stíny. Několik chlapů řvalo. Během nouzového stavu nesměli opouštět cely a ten tlak se jim pomalu zavrtával do hlavy jako šroub.

„Správní budova.“ Faith ukázala k jednopodlažnímu domu s rovnou střechou. Vydali se delší cestou po chodníčku, aby se vyhnuli udusanému jílu na dvoře.

Minuli tři dozorce, kteří se s pohledem upřeným do dálky opírali o plot. Nebylo co hlídat. Nudili se stejně jako vězni. Anebo čekali na svou chvíli. Šest jejich kolegů bylo během rvačky zraněno. A dozorci nejsou vyhlášení tím, že by zapomínali a odpouštěli.

Faith tlumeným hlasem řekla: „Ředitel se kvůli těm telefonům málem posral. Nařídil absolutní segregaci. Zrušil vycházky, zavřel prodejnu, zakázal návštěvy, vypnul počítače i televizi, dokonce zavřel knihovnu. Chlapi neměli čtrnáct dní nic jiného na práci než si lízt vzájemně na nervy.“

„To mi připadá jako spolehlivý způsob, jak vyvolat nepokoje.“ Will sáhl po klíče. Prošli kolem kanceláří s prosklenými dveřmi. Všechny židle byly prázdné. Místo psacích stolů tu byly skládací stoly, aby se do nich nedalo nic schovat. Většinu administrativní práce zastávali samotní vězni. Sazba tři centy na hodinu byla nepřekonatelná.

Kancelář ředitele věznice neměla okno do chodby, ale Will za zavřenými dveřmi rozeznal Amandin klamavě klidný hlas. Představil si, jak musí ten chlap pěníť. Ředitelé věznic nesnášejí, když je někdo kádruje. Další důvod, proč byl kvůli zkonfiskovaným telefonům vzteky bez sebe. Není horší ponížení než slyšet jednoho z muklů, jak mluví v přímém přenosu do televize.

„Kolikrát volali během nepokojů do médií?“ zeptal se Will.

„Jednou do CNN a jednou do 11-Alive, ale všude referovali o tom volebním skandálu, takže tomu nikdo nevěnoval pozornost,“ odpověděla.

Došli k delší a širší chodbě, v níž stála řada vězňů. Osmnáct podezřelých z vraždy, napadlo Willa. Jejich postoj připomínal nešťastný rovnoramenný trojúhelník. Horní polovina těla v mírném předklonu, nohy natažené, kotníky spoutané, takže veškerá váha spočívala na čele opřeném o zeď. Dva službu konající dozorcí byli očividně mstiví kretění.

Během nouzového stavu platilo nařízení, že každý trestanec opouštějící celu musí být spoután do takzvaného čtyřdílného obleku. Pouta na zápěstích byla připevněná k řetězu v pase. Pouta na kotnících spojoval třiceticentimetrový řetěz, který nutil vězně k dvojkroku. Když se takhle spoutaní opírali čelem

o zeď z tvárníc, znamenalo to obrovský tlak na krk a ramena. Řetěz v pase navíc tlačil na bedra a gravitace táhla paže k zemi. Nebylo pochyb, že v téhle pozici stojí už poměrně dlouho. Po stěně stékaly potůčky potu. Will si všiml třesoucích se nohou. Řetězy chřestily jako nikláky v sušičce prádla.

„Proboha,“ zamumlala Faith.

Will kráčel za ní a všiml si nejrůznějších tetování, které vězeňským inkoustem vyvedla něčí rozřesená ruka. Všem vězňům už bylo přes třicet, což dávalo smysl. Will ze zkušenosti věděl, že chlapi dělají do třicítky spoustu blbostí. Ale pokud zůstanou v kriminále i ve třetím desetiletí života, tak to buď doopravdy posrali, někdo s nimi pořádně zametl, anebo z vlastní vůle činí stále stejná špatná rozhodnutí, která je nepustí z chapadel nápravného systému.

Faith se ani neobtěžovala klepat na zavřené dveře výslechové místnosti. Za stolem plným spisů seděli zvláštní agenti Nick Shelton a Rasheed Littrell.

„... ti povídám, ta holka měla prdel jako kentaur.“ Rasheed zmlkl, když Faith vstoupila. „Promiň, Mitchellová.“

Faith se zamračila a zavřela dveře. „Já nejsem poloviční kůň.“

„Fakt to znamená tohle?“ rozesmál se dobromyslně Rasheed. „Zdar, Trente.“

Will kývl hlavou na pozdrav.

Faith začala listovat spisy na stole. „Všechny jejich knížky?“

„Knižka“ byl v podstatě vězňův deník – hlášení o zatčení, informace o trestu, záznamy o přepravě, lékařské zprávy, klasifikace duševního zdraví, vyhodnocení míry rizika, dosažené vzdělání, terapeutické programy, záznamy o návštěvách, poznámky o kázni, náboženské vyznání, sexuální orientace. „Hodí se nám někdo?“

Rasheed jim shrnul informace o osmnácti podezřelých na chodbě. Will se přitom na zvláštního agenta díval, jako kdyby

mu věnoval plnou pozornost, ale ve skutečnosti si v duchu připravoval, co řekne Nicku Sheltonovi.

Nicka před lety převedeli do jihovýchodní kanceláře GBI a velmi úzce tehdy spolupracoval se Sářiným mrtvým manželem. Jeffrey Tolliver byl náčelníkem policie okresu Grant. Přestože byl vysoký, hrával americký fotbal a v každém ohledu to byl řízek. Nickovo vyprávění o jejich společných případech občas připomínalo scénář akčního filmu. Kdyby byl Jeffrey *Osamělý jezdec*, Nick by byl jeho *Tonto*, tedy pokud by *Tonto* mluvil jako *Kohout Leghorn* a oblékal se jako člen Bee Gees do upnutých džín a zlatých řetězů. Společně chytali pedofily, drogové dealery a vrahy. Jeffrey by mohl své triumfy rozmnožit za podstatně vyšší plat ve větším městě, ale vzdal se slávy, aby sloužil v domovském okrese.

Sára by se za něj pravděpodobně provdala potřetí, kdyby ve druhém kole neumřel.

„Tak s tím se už dá pracovat,“ podotkla Faith. Na rozdíl od Willa skutečně dávala při Rasheedově řeči pozor. „Ještě něco?“ zeptala se.

„Ne.“ Nick se podrbl na bradce, kterou si stříhal po vzoru Barryho Gibba. „Vemte si to tady na povel. S Rashem máme vytipovaný tři svědky, který si chceme vzít do parády.“

Faith se posadila na židli, kterou uvolnil Rasheed, a začala vybírat slibné podezřelé. Will si všiml, že se rovnou dívá do formulářů o kázeňských přestupcích. Pevně věřila, že historie se opakuje.

„Jak se má Sára?“ zeptal se ho Nick.

Will si v duchu přehrál několik odpovědí. Všechny byly ponižující, takže nakonec řekl: „Je v kantýně, tak za ní zaskoč.“

„Díky, kámo.“ Nick chytil Willa za rameno, jako by ho chtěl poplácat, a měl se k odchodu.

Will se zamyslel, co to gesto vlastně znamená. Něco mezi smrtícím sevřením a podrábáním psího zadku. Faith počkala, až za nimi zaklapnou dveře. „Bylo ti to nepříjemný?“

„Záleží na tom, který části koně se ptáš.“ Will položil ruku na kliku, ale dveře neotevřel. „Jak to navlíknem? Těm chlapům nejspíš nebude po chuti, že je vyslýchá ženská.“

„Asi máš pravdu.“ Vybrala z hromady jeden spis. „Maduro.“

Will otevřel dveře. Venku čekal dozorce. Will mu tiše řekl: „Ti chlapi se okamžitě odlepi od zdi, jinak budeš chcát vlastní plíce.“

Muž střelil po Willovi pohledem, ale jako většina lidí, co rádi šikanují druhé, to byl zbabělec. Otočil se k vězňům a zařval: „Vězni! Na zem.“

Všichni zasténali úlevou. Pomalu se narovnali. Na čele měli rudé skvrny a v očích skelný pohled. Někteří se s velkým úsilím posadili. Jiní si prostě kecli plnou vahou na zadek.

„Maduro, vy pojdte sem,“ zavolal Will.

Mrňavý chlapík se zarazil v podřepu. Otočil se na jedné noze a krátkým řetězem si přitom škulb druhým kotníkem. Třicet centimetrů není moc, zhruba dvě dolarovky položené vedle sebe. Maduro kráčel toporně a s velkým úsilím. Přidržel si řetěz v pase, aby ho nemlátil do kyčlí. V místech, kde se mu tvárnice zaryla do čela, se leskly krůpěje krve. Protáhl se dveřmi a u stolu zůstal stát.

Georgijská nápravná zařízení fungují na polovojenském principu. Pokud nejsou vězni spoutaní, musí chodit s rukama spojenýma za zády. Očekává se od nich, že budou stát zpříma, udržovat cely v naprostém pořádku a prostěradla na kavalci budou mít vždycky dokonale vypnutá. A co je nejdůležitější, na dozorce se budou obracet s úctou: *ano, pane, ne, pane, můžu se podrábat na koulích, pane?*

Maduro se díval na Willa a čekal, až mu řeknou, co má dělat.

Will zkřížil paže na hrudi a nechal Faith, aby si vzala výslech na povel. Tihle chlapi jsou podezřelí z vraždy a nebudou si vybírat, kdo je má, nebo nemá vyslýchat.

„Sedněte si,“ nařídila Faith. Zkontrolovala doklady a fotografii a porovnála je s údaji ve spise. „Hector Louis Maduro. Čtyři roky za sérii vloupání. Čeká vás osmnáct měsíců navíc za účast na nepokojích. Znáte svá práva?“

„*Español.*“ Muž se na židli unaveně opřel. „*Tengo derecho legal a un traductor. O te podrías sacar la camisa y te chupo esas tetas grandes.*“

Emmin otec byl mexický Američan druhé generace. Faith se naučila španělsky, aby ho mohla nasírat dvojjazyčně. „*Yo puedo traducir por ti, y puedes hacerte la paja con esa vergueta de nada cuando vuelves a tu celda, pendejo de mierda.*“

Maduro povytáhl obočí. „Sakra, bledule jedna. Tyhle prošťárny tě v bílý škole neučili.“

Faith šla rovnou k věci. „Víš se, že jste se přátelil s Jesusem Vasquezem.“

„Hele...“ Maduro se předklonil a rukama sevřel hranu stolu. „Je tady kupa chlapů, co budou tvrdit, že jsou nevinný. Ale já fakt nevinnej jsem. Jasný? Udělal jsem ty vloupačky, za který mě odsoudili, ale jedno ti povím, v tomhle baráku jsem viděl spoustu nespravedlnosti a křivd – od bachařů i vězňů. Tak bych chtěl říct, že jsem křesťan, takže dobrý je dobrý a zlý je zlý, a když jsem viděl, že se chlapi dávaj dohromady kvůli společnému cíli, aby zavedli a zajistili lidský práva –“

„Tak to by stačilo. Ten proslov si strč za klobouk,“ přerušila ho Faith. „Znal jsi Jesuse Vasqueze?“

Maduro nervózně pohlédl na Willa.

Will si zachoval neutrální výraz. Věděl, že ticho při výslechu slouží jako velice efektivní spouštěč konverzace.

Faith mluvila dál: „V minulosti u tebe našli mobily. Máš ve spise dvě poznámky, že ses hádal –“

Nick vrazil do místnosti jako velká voda. Bylo zřejmé, že běžel. Z kotlet mu odkapával pot. V pěsti svíral zmuchlaný list papíru. „Ven,“ vyjel na Madura.

Faith se na Willa tázavě podívala. Ten jen pokrčil rameny. Nick je zvláštním agentem už dvacet let. Viděl všechno, prkotiny i ty nejhnusnější zločiny. Jestliže s ním něco otrásl, neměli by to brát na lehkou váhu.

„Dělej.“ Nick postrkoval Madura na chodbu. Dozorci řekl: „Odveďte je zpátky do cel.“

Dveře se zavřely. Nick nemluvil. Ztěžka dýchal. Položil na stůl papír a uhladil ho. Dopadaly na něj kapky potu.

Faith střelila po Willovi dalším nechápavým pohledem.

A on odpověděl stejným pokrčením ramen jako před pěti vteřinami.

Faith otevřela ústa, aby začala z kolegy páčit informace, ale Nick spustil sám.

„Tenhle vzkaz mi dal jeden vězeň, Daryl Nesbitt. Chce se dohodnout. Tvrdí, že ví, kdo zabil Vasqueze a jak dovnitř pašují telefony.“

Tentokrát to byl Will, kdo vrhl na Faith tázavý pohled. Vyvíjí se to nadmíru dobře. Tak proč je Nick tak vyděšený?

Faith byla natolik duchapřítomná, aby se zeptala: „Co v tom vzkazu ještě stojí?“

Nick jí to neřekl, což bylo hodně zvláštní. Místo toho otočil papír a posunul ho po stole k Faith.

Začala číst a důležité věty reprodukovala nahlas. „Chce se dohodnout. Ví, kam schovávají telefony..“

„Třetí odstavec,“ napověděl Nick.

Faith četla: „Jsem obětí spiknutí maloměstské policie, která mě vsadila do vězení na zbytek života za něco, co jsem neudělal.“

Will se nenaklonil kolegyni přes rameno, aby viděl na dopis. Pozoroval Nickovu tvář. Byla to studie vnitřního

konfliktu. Jen jedinou věcí si byl Nick patrně jistý – za žádnou cenu se nepodívá na Willa.

Faith pokračovala: „Ten zasařený okres byl jako papíňák. Někdo napadl bílou vysokoškolačku. V kampusu vyhlásili poplach. Všechny ženy měly strach, že jim hrozí nebezpečí. Náčelník musel někoho zatknout. Kohokoli. Jinak by přišel o místo. A tak si vymyslel důvod a šel po mně.“

Faith se otočila k Willovi. Bylo jasné, že si toho přečetla víc a vůbec se jí nelíbí, kam pisatel míří. Will nespouštěl oči z Nicka, jehož přepadla neovladatelná touha zbavit zdobené kovové špičky modrých kovbojských bot veškerých nečistot. Will ho pozoroval, jak vyndává kapesník, sklání se a pucuje si boty.

Faith četla dál: „Jsem nevinný. Nebýt toho křiváckýho policajta a jeho ještě křiváčtějších lidí, tak tady nehnuju. Jenomže v Grantu lžím náčelníka policie všichni uvěřili.“

Faith nepřestala číst, ale Will už věděl všechno, co potřeboval.

Vysoká škola. Okres Grant. Náčelník policie.

Nesbitt mluvil o Jeffreyem Tolliverovi.

Faith musela jít na pánský záchod, protože jediný dámský byl v návštěvním křídle vzdáleném deset minut chůze. Opláchla si ruce v upatlaném umývadle. Studenou vodou si pokropila obličej. Ale špínu vězení jí z porů dostane asi jenom drátěnka.

Dokonce i v administrativní budově byl vzduch nasáklý zoufalstvím. Z oddělení samotek slyšela křik. Pláč. Sténání. Prosby. Naskočila jí husí kůže a tělo automaticky zareagovalo přípravou k boji, nebo útěku. Na útěku je od chvíle, kdy prošla bránou. Při výkonu své práce bývala často jedinou ženou mezi mnoha muži. Ale být jedinou ženou v mužské věznici, to byla jiná káva. Musela se pořád držet na dohled těch „hodných“. Od těch jí totiž nehrozilo hromadné znásilnění.

Sklepala vodu z rukou a potlačila strach. Veškerou mozkovou kapacitu teď musí soustředit na to, aby zlomila Darylův Nesbitt, protože kvůli slizkému kriminálníkovi, který se snaží získat pozornost, přece nepřevrátí Sáře život naruby.

Otevřela dveře. Nick i Will měli ve tvářích kamenný výraz. Vycítila, že spolu za celou tu dobu nepromluvili ani slovo. Proč taky, když mohli v tichu rozjímat?

„Ten debil Nesbitt je prostě sráč, že jo?“ spustila. „Mukl. Ty nikdy za nic nemůžou. Vždycky jsou nevinny. A policajti jsou u nich křiváci. Ať jde do prdele. No ne?“

Nick pohnul hlavou, ale přikývnutí to nebylo.

Will se zamračil.

„Co o tom Nesbittovi víš?“ zeptala se Nicka.

„Vím, že je to odsouzenej pedofil, ale jeho spis jsem neštudoval.“

Proklepnout si Daryla Nesbitta by bylo to první, co by Faith udělala, než by tu začala pobíhat jako slepice s useknutou hlavou.

„Proč?“ zeptala se.

Faith sledovala Nickovu čelist, která mu trčela z obličeje jako okap. Proto se Will mračí. Nick by nebyl takhle rozhozený, kdyby doopravdy věřil, že Daryl Nesbitt lže. Nevtrhl by do výslechovky. Nebyl by bledý jako voda z uvařených párků. Všechno, co Nick dosud udělal, ukazovalo jako velký neonový nápis se šipkou na slovo *MOŽNÁ!*

„Tak ať to máme z krku.“ Faith vykročila chodbou. Ani se nenamáhala na Willa podívat. Ne, srdečný rozhovor tu vážně nehrozí. Díky bohatým zkušenostem by se klidně vsadila, co se mu honí hlavou. Pokouší se vymyslet, jak to skrýt před Sárrou.

Pro spiklenecké mlčení by Faith byla všemi deseti. Krucinál, Sára se před pěti lety dívala, jak jí umírá manžel. Prošla si peklem a překonala smutek. S Willem je konečně šťastná. Nejspíš se i vezmou, pokud Will sebere kuráž a požádá ji o ruku. Není důvod říkat Sáře o Darylu Nesbittovi, dokud to nebude nezbytně nutné.

Faith zahrnula doleva k poslední kanceláři v chodbě.

Nesbitt seděl na židli za skládacím stolem. Běloch, něco přes třicet, hnědé vlasy protkané šedivými pramínky, brýle spravované lepicí páskou. Pouta neměl. Ani náramky, ani řetězy. Od kolene dolů mu chyběla noha. O stěnu stála opřená protéza a kovová hůl. Vypadal jako fetiš, který snil o kariéře skateboardové hvězdy, ale skončil v lochu za loupež v Dunkin' Donuts. Na stole před ním ležely hromádky novinových výstřížků.

Nick je představil. „Daryl Nesbitt, zvláštní agenti Trent a Mitchellová.“

Nesbitt šel rovnou k věci. „Tahle...“ zabořil prst do hromady článků, „... bylo jí jedenadvacet.“ Ukázal na další hromádku. „A týhle devatenáct.“

Faith se posadila na jedinou volnou židli v místnosti, naproti Nesbittovi. Muž zapáchal, ale možná že cítila jen smrad, který se jí v kantýně vsákl do vlasů a oblečení. Kancelář byla malá, jen o málo větší než cela. Nick se postavil za vězně. Zády se opřel o zeď. Will zůstal ve dveřích, těsně za Faith.

Nechala viset ticho ve vzduchu, aby Nesbittovi došlo, kdo tady velí. Dávala si pozor, aby se nepodívala dolů na výstřižky, ale základních věcí si stihla všimnout. Celkem deset hromádek, na každé tak pět nebo šest článků. Dvě vypadaly nově, zbylých osm bylo už zažloutlých. Jedna sada výstřižků téměř vybledla. Našedlá slova připomínající duchy na novinovém papíře. Přečetla si název novin: *Grant Observer*. Nick se o člancích nezmínil. Jenomže Nick se vlastně nezmínil skoro o ničem.

Nesbitt na ni promluvil: „Kdybyste si přečetla –“

„Tak moment.“ Přehodila rozhovor na oficiální kolej: „Jste ve výkonu trestu, ale přesto máte právo nevypo-“

„Vzdávám se svých práv.“ Nesbitt zvedl dlaně. „Jsem tady, abych se dohodl. Nemám co skrývat.“

Faith o tom velmi vážně pochybovala. Kdyby potkala Nesbitta na ulici, okamžitě by si ho zařadila mezi kriminálníky. Koráلكovité oči. Pokleslá ramena plná zloby. Jestli tenhle chlap nic neskrývá, tak ona nemá v řadách policie co dělat.

Znovu ukázal na články. „Musíte si je přečíst. Potom pochopíte.“

Přeletěla pár titulků z první hromádky výstřižků. „TĚLO NEZLETILÉ NALEZENO V LESE.“ „POHŘEŠUJE SE STUDENTKA.“ „MATKA PROSÍ POLICII, ABY HLEDA LA JEJÍ ZTRACENOU DCERU.“

Prolistovala další hromádky. Více méně totéž, jen v opačném pořadí – začínalo to nalezením těla a končilo ženou,

kteřá nepřišla do práce, na hodinu nebo rodinnou večeři. Tyhle články musel někdo Nesbittovi sbírat. Ve věznicí by noviny nesehnal. Musely mu přijít poštou. A jelikož to byly originály, předpokládala, že se toho ujala matka nebo jiná starší příbuzná.

Faith se podívala na data pod titulky. Výstřižky z okresu Grant byly osm let staré. Ostatní pocházely z pozdějších let. „Nesjou to současné články.“

„Moje situace dost omezuje možnost rešerší.“ Nesbitt ukázal na dva novější případy. „Tahle se ztratila před třemi měsíci. Její tělo objevili před čtyřmi týdny. A tuhle našli včera ráno. Včera ráno!“

Při poslední větě zvýšil hlas, skoro křičel. Faith s odpovědí vyčkávala, aby dala najevo, že řev tady tolerovat nebude. „Jak jste se dozvěděl o nálezu těla, když je tady od vypuknutí nepokojů nouzový stav a všichni jsou zavřeni na celách?“

Nesbitt otevřel ústa, ale zase je rychle zavřel. Určitě měl přístup k chytrému telefonu. „Jmenuje se Alexandra McAllisterová. Její tělo našli dva turisté.“

Faith si to chtěla ověřit u Willa. Ohlédla se přes rameno a řekla mu název města, kde objevili tělo. „Sautee Nacoochee.“

Přisvědčil, ale oči upíral na Nesbittovu tvář. Will měl na lháře čich. Podle toho, jak se tvářil, Faith usoudila, že Nesbitta k nim nepočítá.

Rychle si pročtla osm dní starý článek o zmizení Alexandry McAllisterové. Žena si vyrazila na túru a nevrátila se. Kvůli špatnému počasí po ní vyhlásili pátrání. Sautee je v okrese White, což znamenalo, že se zmizením zabýval úřad šerifa. Faith si vzpomněla, že v televizi sledovala reportáž o nálezu ženského těla v lese. Reportér tvrdil, že se nepředpokládá cizí zavinění.

„Kdo vám je poslal?“ zeptala se Nesbitta.

„Přítel, ale na tom nezáleží. Mám cenné informace. Vyměním je.“ Nesbitt tleskl a spojil ruce. Za nehty měl černou

špínu připomínající plíseň na kachličkách ve sprše. „Vím, kdo zabil Jesuse Vasqueze.“

„My to budeme do večera vědět taky.“ Faith blafovala, ale ne zas tak moc. Po prostudování spisů osmnácti podezřelých si byla skoro jistá, že pachatele usvědčí. „Lístek na svobodu je hodně drahý.“

„Můžu vám ušetřit čas. A jediné, co za to chci, je férový jednání.“

Nechával si něco pro sebe. Samozřejmě. Muklové si pro sebe nechávají i „všechno nejlepší“, když volají matce k narozeninám.

„Podívejte se na to.“ Nesbitt znovu ukázal na články. „Mohla byste být policajtkou, co zatkne sériového vraha. Všechny tyhle ženský dostal až potom, co mě odsoudili. Jeho chcete. Ne mě. Já jsem nevinný.“

„A tím se odlišujete od všech ostatních vězňů za těmihle zdmi.“

„Vy mě neposloucháte, sakra.“ Nesbittův hlas se nesl přečpanou místností. Zaskřípal zuby a spolkl další výbušná slova. Seděl už dost dlouho na to, aby věděl, že zlostí svého nedosáhne. Ovšem, to, že je za mřížemi, rovněž znamenalo, že sebeovládání není jeho silná stránka.

„Já sem nepatřím, víte?“ řekl. „Byl jsem jen ve špatný čas na špatným místě. Ušili to na mě místní policajti, protože měli zavražděnou bílou vysokoškolačku a potřebovali to na někoho svalit. Hodil jsem se jim do krámu, to bylo úplně jasné.“

„Podle statistik je pravděpodobnější, že bělošku zabije běloch,“ opáčila Faith.

„O tom vůbec nemluví!“ Nesbitt přece jen ztratil nervy. „Proč mě neposloucháš, ty krávo jedna pitomá?“

Faith vycítila, že Will za jejími zády je připravený vyrazit jako chřestýš.

Nick se odlepil od stěny.

Nesbitt byl obklíčený, ale ruce držel dál sepnuté. Seděl na kraji židle. Faith si v duchu vypočítala všechna místa na těle, kam ji může praštit, než mu v tom Will s Nickem zabrání. Vzápětí ovšem obavy setřásla. Má tu jiné věci na práci. Willovi před chvílí říkala, že trestanci jsou jako malé děti. A jestli Faith něco doopravdy umí, tak je to zvládání malých fracků.

„Pauza,“ prohlásila a rukama naznačila písmeno T. „Nesbitt, jestli se máme dál bavit, tak pro mě budete muset něco udělat.“

Nesbitt pořád pěnil, ale poslouchal.

„Zhluboka se nadechněte a pomalu vydechněte.“

Tvářil se zmateně, a přesně o to jí šlo.

„Pětkrát. Budu dýchat s vámi.“ Faith nasála vzduch, aby se mohl přidat. „Nádech a výdech.“

Nesbitt nakonec povolil, hruď mu stoupala a klesala, jednou, dvakrát, a vztek se mu začal ztrácet z očí.

Faith popáté vydechla a cítila, jak se i jí zpomaluje srdeční tep. „Fajn, teď mi řekněte, o co vám jde? Proč jste svůj případ přednesl agentu Sheltonovi, a ne řediteli věznice?“

„Ředitel je impotentní sráč. Já znám zákony. GBI vyšetřuje zkorumpovaný policajty.“ Nesbitt pořád vrčel, ale očividně se pokoušel o klidnější tón hlasu. „Jsem obětí policejní korupce. Vybrali si mě, protože jsem chudej. A měl jsem záznam. Trávil jsem hodně času s děvčaty.“

Děvčata?

„Kolik jim bylo let?“ zeptala se Faith.

„O to přece nejde, kristapána.“ Nesbitt zvedl pěst nad stůl. Ale upamatoval se dřív, než dopadla na desku. Bez vyzvání se znovu zhluboka nadechl a pak vydechl mezi zuby. Páchlo mu z pusy. Faith si všimla, že má vlhkou pokožku.

Podívala se mu přes rameno. Nick si nasadil brýle, aby si mohl přečíst, co píšou ve výstřížcích z grantských novin.

Osmdesát let mu muselo připadat jako věčnost. Papír byl tak starý, že ho musel držet v obou rukou, aby se neroztrhl. Z výrazu jeho tváře usoudila, že každé slovo, které si přečetl, je pro něj jako rána pěstí do břicha.

Nesbittovi řekla: „Jak už jsem se zmínila, o Vasquezovi máme vcelku jasno, články jste nám dal, takže pokud se rozhodneme tyhle případy přešetřit, nemusíme –“

„Počkejte!“ Chtěl ji chytit za ruku, ale na poslední chvíli se zarazil. „Počkejte, ano? Mám toho víc.“

Faith nechala ruku na stole, ačkoli jí instinkt napovídal, aby se stáhla. Podívala se na hodinky. „Máte minutu.“

„Vasquez zabili kvůli jeho distribuční síti.“ Nesbitt si olízl rty a netrpělivě čekal na reakci. „Můžu vám říct, jak sem pašují telefony. Kde je skladují. Jak se za ně platí. Nebudu svědčit, ale můžu vám prozradit, kde kdo bude, až telefony přijdou.“

Faith cítila potřebu zmínit nepřehlédnutelný fakt: „Distribuční síť zvládneme rozbít sami. Udělali jsme to už před čtyřmi lety. Dodnes za to sedí skoro padesát dozorců.“

„Máte rok na další vyšetřování?“ zeptal se Nesbitt. „To chce GBI ztrácet čas i peníze, zatáhnout do toho FBI, DEA a šerify, posílat sem na tajňačku agenty, vymejšlet další záťah, co bude stát miliony dolarů, a nakonec bejt všem pro smích, když se v každých televizních zprávách objeví reportáž o zkorumpovanejších poldech před soudem?“

Přípravu nepodcenil. Peníze. Federální úřady. Veřejné ponížení. Slova, která mu vycházela z úst, vyvolávala strach u každého policisty s hodností vyšší než strážmistr.

„Pašování telefonů vám můžu naservírovat na stříbrným podnose,“ prohlásil Nesbitt. „Dám vám tejdén na to, abyste se podívali na případy, o kterých píšou v těch novinách. Jeden tejdén místo jednoho roku vyšetřování. Navíc můžete dostat sériového vraha. Stačí, když –“

„Přestaň s těma kecama!“ Nick bez varování popadl Nesbittovu židli a přirazil ji ke zdi.

Faith šokovaně vstala a ruka jí zajela k opasku, jenomže pistoli měla ve skřínce u detektoru kovů. „Agente Sheltone,“ zařvala svým policejním hlasem. „Nechte –“

„Ty zasranej úchyle.“ Nick popadl Nesbitta za límec a trhnutím ho postavil na nohy. „Víš, že se odsud nedostaneš. V jednom z těch článků se píše, že tě dvakrát odsoudili. Těm tvejm kecům nikdo nevěřil. Ani porota. Ani odvolací soud. Ani nejvyšší státní soud.“

„A co?“ ječel Nesbitt. „Sandra Blandová je mrtvá! John Hinckley je na svobodě! OJ hraje golf na Floridě! A vy mi tvrdíte, že je naše justice spravedlivá?“

Byli u sebe tak blízko, že se skoro dotýkali nosem. Nick zaťal pěst a zapažil. „Povídám ti, aby sis dával bacha na hubu, jinak tě tu rozmlátím na kaši.“

Will položil Nickovi ruku na rameno. Faith si ani nevšimla, že se pohnul, ale najednou tam prostě byl. Viděla, jak krčí prsty. Nestiskl, to gesto spíš připomínalo poplácání, jímž ho Nick počastoval ve výslechovce.

Faith v duchu probírala různé možnosti, jak by se to mohlo celé ještě víc podělat, ale pak se najednou atmosféra v místnosti změnila.

Nick se pomalu otočil. Pohlédl na Willa. Vztek z očí rázem zmizel. Napjaté svaly povolily. Rozevřel pěst. O krok ustoupil.

„Ježíšikriste!“ Nesbitt skákal po jedné noze a pokoušel se dostat od agenta kousek dál.

Will zvedl židli. Pomohl Nesbittovi usednout.

Faith v duchu prosila Nicka, aby odešel, ale on se postavil za vězně a ruce strčil hluboko do kapes džínsů.

„Debile.“ Nesbitt si uhladil pomačkané tričko. Byl viditelně otřesený. Faith se cítila stejně. Takhle se to nedělá.

Podobný výbuch u Nicka zatím nezažila. A moc nerada by si to zopakovala.

„Takže...“ Přes rychlé bušení srdce skoro neslyšela vlastní hlas. Musí výslech vrátit zpátky do normálních kolejí, minimálně proto, že neměla chuť svědčit před žalobcem, který obviní Nicka z napadení zadrženého. „Poslouchám vás, Nesbitt. Povězte mi něco o těch člancích. Na co se máme vlastně zaměřit?“

Nesbitt si rukama otřel ústa. „A jemu to jen tak projde?“

„Co komu projde?“ Faith zavrtěla hlavou v předstíraném údivu, čímž se postavila na roveň všem zkorumpovaným policajtům. „Já jsem nic neviděla.“

Aniž by pohlédla na Willa, věděla, že také kroutí hlavou.

„Nesbitt,“ pokračovala, „přišla vaše chvíle. Buď začnete mluvit, nebo tady končíme.“

„Navlíkli to na mě.“ Znovu si otřel ústa. „Přísahám bohu. Bylo to falešný obvinění.“

„Dobře.“ Faith cítila, jak jí po zádech stékají pramínky potu. Musí v tomto muži vzbudit pocit, že ho poslouchá. „Kdo vás falešně obvinil? Povězte mi o tom.“

„Ty zasraný maloměstský fízlové. Měli pod palcem všechno, co se v tom okrese šustlo. Žalobce, soudce, porota – všichni to tomu arogantnímu kovbojovi sežrali.“

Otočil se, aby se ujistil, že všichni vědí, o čem mluví.

„Opatrně, synku,“ ozval se chraplavě Nick. „Dávej pozor, abys z láhve nevy pustil něco, co už nepůjde nacpat zpátky.“

Nesbittův vztek vystřídalo zoufalství. „Ty pitomej vylízanej zmrde, co si myslíš, že můžu ztratit?“

Faith čekala, že Nick zase udělá nějakou hloupost, ale on jen zvedl bradu a zahleděl se přes sklo do chodby.

Zkoumavě si prohlížela Nesbittovu tvář. Tmavé kruhy pod očima. Hluboké vrásky na čele. Vypadal jako starý chlap. Ve

vězení zestárne každý, ale když je člověk navíc ještě tělesně postižený, prochází si úplně jiným druhem pekla.

V nastalém tichu zabubnovala prsty o stůl. Zeptala se Nesbitta: „Jak jste se dozvěděl o Vasquezově kšeftech s telefony?“

„Už šest let tady uklízím. Nikdo mě nevidí, ale já vidím všechny ostatní.“ Nesbitt počítal na prstech. „Můžu vám říct jména dvou chlapů, co zabili Vasqueze. Můžu vám říct, kdo sem tahá telefony. Můžu vám říct, jak to dělají. Můžu vám říct, kde je právě teď mají schovaný. Myslíte si, že ředitel posbíral všechny mobily, co tu jsou? Bez signálu se tu člověk ani nevydere.“

Faith se začetla do článků z grantských novin, které potvrdzovaly Nickova slova. „Dvakrát vám zamítli odvolání. Sám víte, že soudci neradi přiznávají, že by se jejich kolegové mylili. Jak vám nové vyšetřování pomůže?“

„Pomůže všem. Jde o zkorumpovaný policajty, co zavíraj nesprávný lidi. Na mě to ušili a skutečného vraha nechali na svobodě. Začalo to v Grantu, ale pak se to rozšířilo do celého státu, a proto dnes umírají další ženský.“ Nesbitt se opřel se samolibým výrazem ve tváři. Vycítil, že se ledy pohuly. „Ještě týden tu bude nouzovej stav. Všichni v celách. Máte dost času, abyste se na to koukli.“

„Potřebujeme nějakou nabídku,“ řekla Faith. „Důkaz, že nám můžete dát všechno, co slibujete.“

„Prozradím vám jedno místo, kde skladují mobily, jakmile budu vědět, že ty případy fakt přešetřujete.“

„Upřesněte to,“ vybědla ho Faith. „Co myslíte tím ‚fakt přešetřování‘?“

Samolibý výraz ve tváři ještě zesílil. „Já se to dozvím.“

Faith pořád bubnovala do stolu a pokoušela se dohlédnout na konec téhle hry. „Řekněme, čistě hypoteticky, že najdeme důkaz o nepatřičném jednání příslušníků policejního sboru. To vám ale nezaručí, že se odsud dostanete.“

Nesbitt potvrdil jedno z jejích podezření: „I kdybych se nedostal z tohoto pekla, bude mě hřát u srdce, že v něm skončeš ty zkorumpovaný hajzlové.“

„Nerada vám to říkám,“ opáčila Faith, „ale Jeffrey Tolliver před pěti lety zemřel.“

„Myslíte, že to nevím? Oplakával ho celej ten zsranej okres. Uprostřed Main Street má pamětní desku, jako by to byl hrdina, kurva. Ale já vám povídám, že to byla krysa.“ Nesbitt se zase dostával do ráže, tentokrát spravedlivým rozhořčením. „Tolliver tý partě velel. Celej sbor naučil, jak beztrestně porušovat zákon. A oni v tom pokračují. Chci, aby tu zasranou desku sundali. Chci pochcat jeho jméno a pak ji hodit do ohně.“

Faith to musela ukončit dřív, než Nick zase vybuchne.

„Bez ohledu na to, jak jsou vaše informace solidní,“ řekla Nesbittovi, „stát nebude utrácet za nějakou vendetu. My vyšetřujeme zločiny. Řešíme případy. Nemůžeme zpětně obvinít mrtvé lidi.“

„Ta proradná čubka začne na Tollivera práskat, jakmile jí ukážete náramky.“ Nesbitt zabodl prst do jednoho z grantských článků.

DETEKTIV NA LAVICI SVĚDKŮ.

Nesbitt pokračoval: „Pořád dělá u policie. Pořád hraje ty svý špinavý hry, který ji naučil Tolliver, a zničí všechno, na co sáhne. Vy máte v popisu práce stíhat zkorumpovaný pol-dy. Tak ji sejměte. Ručím vám za to, že Tollivera i všechny ostatní stáhne dolů s sebou.“

I bez článku by Faith věděla, o kom je řeč. V celé historii policejního oddělení okresu Grant tam sloužila jen jediná žena. Lena Adamsová nastoupila hned po škole. Slib, který na policejní akademii skládala, se ovšem brzy rozplynul v žumpě lenosti, vytáček a špinavých triků.

Faith to věděla, protože v GBI už Lenu vyšetřovali. Měl to na starosti Will. Když to Sára zjistila, málem ho opustila.